



listopad 11/2013
časopis krajanske rodiny v New Yorku

ZVON
2013



Anděl Ústupu

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Ve 4. století vzniklo v církvi velké ústupové hnutí. Šlo o mnichy, kteří měli dost vřavy tohoto světa a byli zklamáni zesvětštěním církve. Stáhli se zpět do pouště, aby tam žili sami s Bohem, aby tam - odloučení od světa - čelili poznané pravdě a šli za svou nejhlubší touhou, touhou po poznání Boha v modlitbě a po spojení s ním. Překvapivé bylo, že právě ti, kteří se stáhli zpět, zapůsobili na svět tak neuvěřitelně silně. Zástupy poutníků hledajících pomoc se z Říma i z Atén vydávaly na cestu do egyptských pouští, aby si odnesly radu od pouštních otců. Zřejmě cítili, že tito odvážní lidé, kteří se stáhli zpět, aby se před Bohem zahleděli sami na sebe, toho věděli o člověku víc než filozofové a lékaři uprostřed světské vřavy.

Čas od času potřebuje každý z nás ustoupit z hluku a shonu všedního dne, nebo v jeho vřavě zajdeme. Už jenom fungujeme, ale nežijeme, už nejsme sami sebou. Jestliže se izoluješ na takovém tichém místě, vezmeš si možná hluk svého světa s sebou a vůbec ti nebude příjemné konfrontovat se se vším tím, co z tvého nitra vychází. Je třeba určitého času, než se osvobodíš od svých každodenních problémů. Teprve potom nastane niterný ústup: stáhneš se zpět, ustoupíš od všeho, co konáš, co tě zaměstnává. Navážeš kontakt se sebou samým. Objevíš, co tebou v hloubi srdce hýbe. Poznáš svou hlubší pravdu - a ta bývá leckdy bolestná. Jestliže ji ale vezmeš na vědomí a nastavíš ji k Bohu, který tě akceptuje takového, jaký jsi, zakusíš vnitřní svobodu a zároveň radost. Pocítíš, že jsi cenný a důležitý, protože můžeš tomuto světu vtisknout svou osobitou nezměnitelnou stopu. Pak snad v sobě objevíš vnitřní pramen, který v tobě tryská a nikdy nevysychá, protože jde o zdroj božský, o pramen Ducha svatého.

Kéž ti anděl ústupu dodá odvahy stáhnout se někdy zpět od své manželky nebo přítelkyně. Jsi-li s někým ustavičně pohromadě, brzy začneš cítit určitou stísněnost. Jedni na druhého se nalepíte, ulpíte na sobě, a to pro vás není dobré. Potřebujete určitý odstup a vzájemnou volnost, aby každý z vás mohl dýchat a vnášet do společnosti svou originalnost. Někdy snad uslyšíš od své ženy (od svého muže) výčitky, že se distancuješ. Znam ale mnoho těch, kteří to zkusili a zjistili, že to jejich vzájemnému soužití jen prospělo. Pak se zase staneš sám sebou. Tento krok se podobá kůře, v níž se opět napojíš na

*Na titulní straně:
biskup Václav Malý,
gen. konzul Martin Dvořák
a Václav Sedláček*

vlastní zdroje. Pak opět ožije i vše společenství, znovu se dostaví fantazie i chuť něco nového zkusit (s manželem, se ženou, s přítelem, s přítelkyní), najít k sobě nový přístup. Jestliže se stáhneš zpět, uvědomíš si, že se nemůžeš definovat jen na základě svého partnera, nýbrž že potřebuješ hlubší důvod, vlastní zdroj, Boha, který tě zformoval v jedinečného, ojedinělého člověka. Tak ti přeji, aby ti anděl ústupu ukázal, kdy máš v pravý čas ustoupit a stáhnout se nazpět. Přeji ti, abys pak zakusil, že nejsi sám, ale že je s tebou anděl ústupu, a že ti otevře nový obzor života.

NÁVŠTĚVA BISKUPA
VÁCLAVA Malého potěšila a povzbudila každého, kdo se s ním setkal v New Yorku a na dalších místech, které navštívil. Prožil jsem s panem biskupem celý týden a musím dosvědčit, že jsem se potkal s člověkem, který má velké a vnímavé srdce. Výstižně to vyjádřila jedna žena z naší krajanské rodiny v Astorii: “biskup se jmenuje Václav Malý, ale jeho skutečné jméno je Václav Velký”.

Každý z nás potřebuje povzbuzení ve víře. Každý z nás potřebuje oživit a upevnit víru. Setkání s výjimečnými lidmi v nás zanechá pocit, že jdeme správně, že má cenu vytrvat na cestě k Bohu.

To, co si nejvíce cením v křesťanství, je ale nakonec svobodná vůle každého z nás, kterou Bůh absolutně (jak to jenom Bůh může) respektuje. Setkáváme se s výjimečnými lidmi, čteme knihy o svatých, v Bibli jsou příběhy statečných lidí. Rozhodnutí zvolit dobrou věc, dobro samo osobě, je však plně na nás. Ani ta nejbližší osoba - manžel, manželka, přítel, přítelkyně, za mě rozhodnutí neudělá. Kéž nám Bůh dá milost, abychom měli odvahu volit dobro pro naše bližní, pro sebe a pro všechny.

*Milí čtenáři, přeji
Vám hezký čas strávený
s časopisem ZVON.*

Fr. Antonín





MILÍ PŘÁTELÉ, PROŽIL jsem příjemné dny v New Yorku - ve velkoměstě plném ruchu, které má pro Evropana neopakovatelnou atmosféru. Velkou radost mi působila setkání s Českou komunitou, při předávání cen "Shining Star".

Mezi významnými byl pan Václav Sedláček, jemuž jsem měl příležitost na místě pogratulovat. Nedělní mše sv. pro české a slovenské sestry a bratry byla pro mne duchovním osvěžením. Následné bezprostřední a neformální setkání u kafe mi

pomohlo alespoň se trochu seznámit se situací věrných českých a slovenských katolíků. Potěšila mne přítomnost pana konzula Martina Dvořáka a moderátorky Radiožurnálu v Praze paní Veroniky Sedláčkové.

Ve Washingtonu jsem se konečně mohl na vlastní oči seznámit s kaplí Panny Marie Hostýnské vybudované obětavými českými křesťany před 30 roky. Jsem hrdý, že Česká komunita je tak významným způsobem přítomna v Národní svatyni Panny Marie Neposkvrněného Početí. V domě manželů Hnízdových jsem strávil příjemné chvíle se zástupci české komunity.

S dojetím jsem sloužil mši svatou nad hrobem sv. Jana Nepomuka Neumanna ve Philadelphii. Na zpáteční cestě jsem krátce navštívil rodinu Sikorjakovu, která obětavě pečuje o organizaci nedělních setkání.

Nemohu pominout krátkou návštěvu české restaurace, kde uprostřed nádvoří je zasazena lípa Václava Havla.

Je toho mnoho, co mám na srdci, ale snad tyto letmé zmínky jasně naznačují, že můj týdenní pobyt nebyl duchovně, ani lidsky prázdný.

Veliký dík patří Otcí Antonínu Kocurkovi, který mne všude dovezl a vyprovázal. Spřátelili jsme se. Do řady dobrých pastýřů, s nimiž přicházím do styku, přibyl další. Díky velkorysosti pana biskupa Paula Sancheze jsem strávil klidné chvíle na faře, kde P. Kocurek bydlí. Sestry a bratři v Kristu,

Vážím si vaší věrnosti a ochoty svědčit o evangeliu a snaze žít podle jeho ducha. Oceňuji, že nezapomínáte na svůj mateřský jazyk a

máte pěkné vztahy se slovenskými sestrami a bratry. S potěšením budu v Praze referovat o tom, co jsem mezi vámi a s vámi zažil. Vytrvejte - kéž sám dobrý Pán vám všem pomáhá na cestě víry, naděje a lásky.

S úctou Václav Malý

Václav Sedláček

Shining Star Czech/Slovak Apostolate 2013

MR. Vaclav Sedlacek was born in the Czech Republic in 1919. Mr. Sedlacek migrated to the United States in 1952 as religious persecution began in the Czech Republic. He was forced to escape his homeland, leaving behind his wife and 3 young daughters. It wasn't until 17 years later in November 1968 that his family received permission from the Czechoslovak government to join Vaclav in the United States.

Mr. Sedlacek currently attends Our Lady of Mount Carmel in Astoria, NY. He was the founder of the Czech Apostolate in the Diocese of Brooklyn in 1971 when, with the permission of Msgr. John J. Heneghan, Pastor at the time at Our Lady of Mount Carmel, that he brought the Czech language Mass to OLMC every Sunday, where it continues to this day, 42 years later.

Mr. Sedlacek participated in the Nocturnal Adoration, Scripture study and Czech Catholic organizations in exile. He was raised in a Catholic family which gave Vaclav the strong foundation that enabled him to develop his relationship to the Church and to God.

Mr. Sedlacek and his wife Ludmila celebrated 65 years of marriage in October, 2012, but on January 11, 2013 his beloved wife passed away. Vaclav and his beloved Ludmila have 3 daughters, Ludmila Marie and Marta. Mr. Sedlacek earned a degree in Accounting. He is a retiree of the Queens Borough Public Library where he had been a Senior Accountant in charge of payroll for the library system.

Vaclav has provided meals and temporary shelter at his home for numerous Czech refugees, including many Priests who had also fled persecution. He has helped new Czech arrivals to find apartments and jobs, and has visited the elderly and assisted them with their needs.

Mr. Sedlacek gratefully accepts the nomination of being named the Shining Star representing the Czech/Slovak Apostolate because he has worked very hard to serve others throughout his life.

He would like to thank the one true Shining Star, Jesus Christ, who has guided him through life, and from whom he hopes to receive, in the words of St. Paul, an imperishable wreath of glory.

10 Things Pope Francis Wants You to Know

John L. Allen, JR

Tato malá knížečka nám podává srozumitelně deset věcí, které chce papež František zdůraznit ve svém pontifikátu. Autor knížky John Allen, Jr., je vatikánský zpravodaj pro CNN, spisovatel a korespondent pro *National Catholic Reporter*. Píše o hodnotách, vizích a také poselství, které má papež pro nás. Jsem rád, že můžu sdílet myšlenky této krásné knihy s Vámi.

Fr. Antonín

Humility



FOR THOSE WHOSE memories reach back this far, the early days of Pope Francis have been eerily reminiscent of Pope John Paul I, the “Smiling Pope” of thirty-three days in 1978. Like Francis, “Papa Luciani” struck the world as a remarkably humble figure, a man who didn’t carry an exalted sense of his own importance into the Church’s highest office.

John Paul I actually chose *Humilitas* (“humility”) as his papal motto. Indeed, following the lead of Pope Paul VI, who renounced the papal tiara and sold it to benefit the poor, John Paul I was the first pope not to be crowned upon taking office but rather celebrated a simpler inaugural Mass. He was also the first pope to drop the royal plural, referring to himself as “I” rather than “We” in public addresses (though some tradition-minded aides tried to put the “We” back in the official versions of his speeches.) He also tried to get rid of the *sedes gestatoria*, or portable throne, until aides convinced him it was needed so people could see him. (John Paul II would eventually discontinue its use altogether.)

In just his first week, Francis has struck many old-timers as an Argentine version of Papa Luciani, striking the same tone of humility and demystifying the papacy. He’s opted to receive people standing up and on the same level, rather than sitting on the papal throne or standing in an elevated position. He cracks jokes at his own expense, packs his own belongings, and makes his own phone calls.

When Francis was first ushered into the papal apartment in the Apostolic Palace, his initial reaction was that it’s too big - “300 people

could live in here!” He joked. For the record, we’re talking about a man who chose not to live in the opulent archbishop’s residence in Buenos Aires but in a spartan apartment where he had to keep the stove on over weekends to keep warm because the building’s heat was turned off.

In remarks to the College of Cardinals on March 14, Francis praised Benedict XVI’s “courageous and humble gesture” of renouncing the papacy, saying that it underlines a critical point: “It is Christ who leads the Church through his Spirit.”

By implication, he meant that it’s Christ who should be the center of attention, not the Pope.

Such modesty and simple tastes speak to the new pope’s personality, but it’s also part of an evangelical strategy. Pope Paul VI once said, “Modern man listens more willingly to witnesses than to teachers, and if he does listen to teachers, it is because they are witnesses.” Francis knows that if Christianity is going to preach love, concern for the poor, and a passion for justice to the world, its leaders must be seen to embrace those values in their own styles of life—beginning, of course, with the most visible leader of all, the pope.

During the October 2012 Synod of Bishops of the New Evangelization, Luis Antonio Cardinal Tagle of Manila in the Philippines delivered a memorable speech in which he said that if the Church is to revive its missionary fortunes in the early twenty-first century, it will require three qualities above all: humility, simplicity, and a greater capacity for silence.

Though Tagle may not have had Francis in mind, consider the new pope’s debut on the evening of March 13: He appeared without some of the traditional papal finery, he asked the crowd for their blessing before bestowing his, and then he knelt, causing a cascade of silence to fall upon what had been a boisterous crowd.

He was three for three, in other words, on Tagle’s checklist, with humility at the very top.

Rozhovor papeže Františka

se zakladatelem deníku *La Repubblica* zkrácená verze českého překladu *radiovaticana.cz*

Papež František se postaral o nové překvapení. Italský deník *La Repubblica* 1. října 2013 otiskl obsáhlý rozhovor, který zakladatel tohoto listu, italský intelektuál Eugenio Scalfari vedl se Svatým otcem. Petrův nástupce v polovině září nejprve písemně reagoval na Scalfariho otázku a vzápětí jej z vlastní iniciativy pozval na návštěvu.

„Až do konce života nezapomenu na ten telefonát“, svěruje se téměř devadesátiletý publicista, „byl jsem v šoku“. Papež na druhém konci linky však reagoval věcně: „Vždyť jste mi napsal dopis a přál jste si mne poznat. Také si to přeji a chci se domluvit na termínu.“ Řekl jsem mu, že jsem si přečetl jeho rozhovor pro časopis *Civiltá Cattolica*, líčí dále Scalfari. "A neusnul jste přitom?", zněla papežova otázka...

Deklarovaný ateista a Kristův náměstek spolu rozmlouvali 24. září v odpoledních hodinách v Domě sv. Marty poté, co si v žertu vyjasnili společné východisko – nebudou se snažit jeden druhého obrátit na svou víru. (tzv. Proselytismus)

„**Proselytismus** je totiž mimořádná hloupost, nemá smysl“, vysvětluje v tištěné verzi rozhovoru papež František a doplňuje: „Je důležité se poznat, naslouchat jeden druhému a lépe poznávat okolní svět. Tímto světem procházejí cesty, které se vzájemně přibližují a oddalují; důležité však je, aby vedly k Dobru... Každý z nás má svou vizi Dobra a Zla. My musíme podněcovat člověka k tomu, aby pokračoval v cestě za svou ideou Dobra a potíral to, co vnímá jako Zlo. Již to by postačovalo, aby se svět změnil k lepšímu. Láska k druhým, o které kázal náš Pán, není proselytismus, je to láska. Je to kvas, který slouží obecnému dobru.“

Svatý otec pak pojmenovává **největší zlo**, které v těchto letech sužuje svět: „Je to nezaměstnanost mládeže a samota, v níž ponecháváme staré lidi. Staří lidé potřebují péči a společnost, mladí zase práci a naději. Nemají však jedno ani druhé a potíží je v tom, že už to ani nehledají. Jsou vtěsnáni do přítomnosti. Řekněte mi ale, je možné žít bez tužeb a plánů do budoucnosti, bez záměru něco vybudovat, založit rodinu? Podle mého názoru je právě toto nejnaléhavější problém, který stojí před církví. Tato situace totiž nezraňuje jenom tělo, ale také duši. A církve se musí cítit zodpovědná jak za duši tak za tělo. V určité míře si je církve tohoto problému vědoma, avšak nikoliv dostatečně. Přál bych si, aby ho brala ještě více na vědomí.“

„Boží syn se vtělil, aby v lidských duších šířil smysl pro **bratrství**“, poukazuje dále Svátý otec. Pouze skrze agapé, lásku každého z nás ke všem ostatním lidem – od těch nejbližších až po ty nejdálčenější, nalézáme cestu spásy a blahoslavenství, kterou nám Ježíš ukázal. Bohužel se to však nedeje. Egoismus roste a láska k druhým se umenšuje.“

A tato tendence se nevyhýbá ani církvi, nešetří papež sebekritikou. „Hlavy církve byly často narcisté, obklopení dvořany, kteří jim lichotili a sváděli je ke zlu. Dvůr působí na papežství jako mor.“

Svatý otec však tímto dvorem nemyslí římskou kurii. „Nikoliv, ačkoliv dvořané jsou někdy také v kurii. Jako celek je však **kurie** něco jiného. „Papežským dvorem míním to, co se u vojska nazývá **intendance**, tedy

správa služeb, které Svätý stolec potrebuje. Tento **dvür** totiž má jeden nedostatok – stará sa pouze o zájmy Vatikánu, ktoré jsou dosud, z valné časti, zájmy dočasné. Tento sebestředný pohled zanedbává okolní svět. Tuto vizi nesdílím a udělám, co budu moci, abych ji změnil. Církev se musí vrátit k tomu, čím je – společenstvím Božího lidu. Kněží a biskupové svou péčí o duše stojí ve službě Božího lidu. Toto je církev – nikoliv náhodně ji označujeme jiným slovem než Svätý stolec. Ten má svou důležitou funkci, avšak stojí ve službě církve. Nikdy bych neměl plnou víru v Boha a jeho Syna, kdyby se nebyla zformována v církvi. Měl jsem to štěstí, že jsem se v Argentině ocitl v takovém společenství, bez něhož bych si nikdy nebyl uvědomil sám sebe a svou víru.“

celý rozhovor přečtete na <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18922>

Svätí medzi nami

Rev. František Čonka

Kto z nás chce byť svätý? Ak by sme mali na túto otázku úprimne odpovedať, trebárs zdvihnutím ruky, ktovie koľko rúk by sa teraz tu zdvihlo. Niektorí by možno že ruku nezdvihol aj z dôvodu, že nevieme čo to vlastne znamená byť svätým. Znamená to zopnúť ruky, obrátiť oči k nebu, denne niekoľko hodín zotrvať v kostole, nikam nechodiť, na nikoho sa neusmiať a všetkých okolo seba napomínať aby nerobili nič zle?

Hovorí sa, že svätí sú vzorom kresťanského života. Istý mladý muž hovorí: “Ale ako mám nasledovať vzor svätých podľa kalendára? Svätý František rozdal majetok a potom žobral o jedlo. To by som bol ako bezdomovec a každý by odo mňa utekal preč. Sv. Anton žil sám v lese ako pustovník. Ľudia by ma považovali za tuláka. Skrátka, žiť podľa vzoru svätých z kalendára, to sa dnes nedá”!

Dúfam, že na túto otázku by ste vedeli aj vy odpovedať. Každý človek žije a koná v duchu a prostredí svojej doby. My dnes nemôžeme žiť alebo sa obliekať v duchu stredoveku alebo inej minulej doby. My musíme byť ľuďmi, ktorí žijú v dnešnej dobe, v dnešnej kultúre v dnešnom prostredí aj tu v USA.

Položme si otázku, kto môže byť dnes svätý? Svätí medzi nami sú tí ľudia, ktorí nasledujú Krista v duchu a prostredí dnešnej doby. Nemôžeme nosiť nohavice, ktoré sme nosili ako deti.

Svätí medzi nami nie sú nápadní svojím oblečením, účesom, vyzývavým chovaním. Ak sú nápadní, tak iba tým, že sú pozorní k iným, svedomití v práci, tým, že sa dá na nich spoľahnúť. Nehovoria veľa s ľuďmi o Bohu - skôr hovoria s Bohom o ľuďoch. Žijú svoju vieru

z osobného presvedčenia. Vedia prečo veria v Boha, vedia odpovedať na námietky proti viere. Dnešný typ svätca je to človek pokojný, denné problémy rieši s humorom. Uvedomuje si , že nad všetkými problémami je Boh. Denne sa pretvára na nového človeka, je ochotný zanechať starý spôsob života. Je to človek každodennej hlbokej modlitby. Je to človek, ktorý si chráni Nedeľu, ako najposvätnejší deň týždňa.

Poslednou poznávacou známkou svätcov je, že všetky tieto krásne zásady síce prijali do denného života, ale sa im ešte celkom nedarí. Ešte často upadajú do starých koľají, uvedomujú si , že sú slabí. Ale z pádov si nič nerobia. Vedia že, **svätosť spočíva v neustálom začínaní**. Vedia , že aj tí najväčší svätci sú omilostení hriešnici - teda ľudia ako my. A táto posledná poznávacía známka svätcov dnešnej doby otvára dvere k ceste za svätosťou i nám všetkým.

Čiže svätí nie sú svätí preto, že by nikdy nepadli do hriechu. Sú svätí preto, lebo po každom páde vždy znovu vstali k novému úsiliu o dokonalosť. Dokážeme to aj my?

Na sviatok Všetkých Svätých si nespomíname iba na tých svätých ktorých poznáme z kalendára ale aj na tých, ktorých nepoznáme a sú v nebi. Počul som, že keď prídeme do neba, budeme dvojako prekvapení, po prve, kde sú tí ľudia o ktorých sme si mysleli, že sú určite v nebi a po druhe čo tu robia tí ľudia, ktorých sme možno aj my odsúdili do zatratenia.

Nezabúdajme, že svätosť a nebo začína už tu na zemi. Tak vám prajem, šťastnú cestu do neba.

Just for Laughs

An investment counselor decided to go out on her own. She was shrewd and diligent, so business kept coming in, and pretty soon she realized that she needed an in-house counsel. The investment banker began to interview young lawyers. "As I'm sure you can understand," she started off with one of the first applicants, "in a business like this, our personal integrity must be beyond question." She leaned forward. "Mr. Mayberry, are you an honest lawyer?" "Honest?" Replied the fob prospect. "Let me tell you something about honest. Why, I'm so honest that my father lent me \$15,000 for my education, and I paid back every penny the minute I tried my very first case." "That's impressive. And what sort of case was that?" Asked the investment counselor. The lawyer squirmed in his seat and he finally admitted: "He sued me for the money."

George J. Svejda, Ph.D.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Stanislav a Marta Kotyza, Emil Pavelek, Alexandra R. Vondracek, Josef a Ludmila Ruc.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci listopadu:

Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Marie a František Doubravovi 13. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Marek a Barbora Hnízdovi 25. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Brož 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Krška 30. listopadu.

úmysly mší svatých v měsíci listopadu 2013

datum	úmysl	dárce
11-01	Za Vladimíra a Natálii Hnízdovy	rodina Hnízdova
11-02	Za všechny zemřelé z rodiny Novákové a Krátkých	Hedvika Krátká
11-03	Za zomrelého Karola Krupku	rodina Krupkova
11-04	Za duše v očistci	
11-05	Za duše v očistci	
11-06	Za zemřelou maminku Vilmu Hallovou	Irene Mergl
11-07	Za duše v očistci	
11-08	Za duše v očistci	
11-09	Za Ivana a Mariu Barčukovy	rodina Hnízdova
11-10	Na naše nemocné přátele Jedné rodiny v Astorii	Hedvika Krátká
11-13	Za zemřelého Jiřího Smrčku a jeho bratra	Božena a Peter Smrčka
11-14	Na poděkování Pánu Bohu	Andrew Pončič
11-17	Za zemřelou rodinu Hrubcovu a Kurkovu	Šárka Elahi
11-20	Za Blaženu Lenochovou, švagrovou, za zdárnou operaci a Boží požehnání	Jiří a Hedvika Krátcí
11-22	Za zemřelého manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
11-23	Za Dr. Jiřího Vondráčka	Alexandra Vondráček
11-24	Za Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
11-27	Za zemřelého manžela Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
11-30	Za Otce Františka Nováka	rodina Hnízdova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

PRVNÍ LYONSKÝ KONCIL (1245)

První koncil ve francouzském městě Lyon nebyl velký. Sešlo se pouze 150 biskupů. Koncil měl jenom tři sezení a to 26. června, 5. a 17. července. Důvodem malého počtu biskupů byl také fakt, že král Fridrich stále ještě věznil kolem jednoho sta biskupů, kteří se chtěli zúčastnit koncilu v Římě roku 1241. Koncil svolal papež Inocent IV., který musel uprchnout před císařem Fridrichem II. z Říma přes Janov do Lyonu - tam byl v bezpečí po šest let. Tématem koncilu bylo pět bodů. Papež je pojmenoval jako “Pět zranění církve”:

1. Nedobrý život kněží a prelátů a jeho reforma.

2. Nová křižácká válka s úmyslem osvobodit Jeruzalém od Saracénů.

3. Schizma s pravoslavnou církví.

4. Vpád Tatarů do východní Evropy, především se jednalo o Maďarsko.

5. Odsouzení a potrestání císaře Fridricha II.

Obvykle jsou křižácké války rozděleny do 8 etap:

- 1. 1095 - 1101
- 2. Vedená Ludvíkem VII., 1145 - 47
- 3. Filip II. August a Richard Lví Srdce, 1188 - 92
- 4. Byla dobytá Konstantinopol 1204
- 5. Obsazení Damietta 1217 (přístav v Egyptě)
- 6. Fridrich II. Se zúčastnil této války 1228 - 29, také Theobald I. a Richard z Cornwallu 1139
- 7. Vedená Ludvíkem IX. Francouzským 1249 - 52
- 8. Pod vedení Ludvíka IX. Francouzského 1270

papež Inocent IV.



král Fridrich II.



13. ekumenický koncil